

LBRIS

We know
books

Herbert George Wells

OMUL INVIZIBIL

Traducere de C. CAMIL și M. RALIAN

REGIS

I. SOSIREA UNUI PERSONAJ STRANIU.....	3
II. PRIMELE IMPRESII	
ALE DOMNULUI TEDDY HENFREY	10
III. CELE O MIE ȘI UNA DE STICLE	15
IV. MR. CUSS ÎI PUNE STRĂINULUI CÂTEVA ÎNTREBĂRI.....	22
V. SPARGEREA DE LA SEDIUL PAROHIEI.....	29
VI. A ÎNNEBUNIT MOBILA!	32
VII. DEMASCAREA STRĂINULUI	37
VIII. ÎN TRECERE.....	47
IX. DOMNUL THOMAS MARVEL	48
X. VIZITA LUI MR. MARVEL LA IPING	55
XI. CE S-A ÎNTÂMPLAT.....	58
LA „POȘTALIONUL CU CAI”	58
XII. OMUL INVIZIBIL ÎȘI IEȘI DIN FIRE.....	62
XIII. MR. MARVEL VREA SĂ-ȘI DEA DEMISIA.....	69
XIV. LA PORT STOWE.....	71
XV. OMUL CARE ALERGA.....	78
XVI. „LA JUCĂTORII DE CRICKET”	80
XVII. MUSAFIRUL DOCTORULUI KEMP	85
XVIII. OMUL INVIZIBIL DOARME.....	94
XIX. CÂTEVA NOȚIUNI ELEMENTARE.....	99
XX. ÎN CASA DE LÂNGĂ GREAT PORTLAND STREET.....	105
XXI. ÎN OXFORD STREET	118
XXII. „LA OMNIUM”	124
XXIII. ÎN DRURY LANE.....	131
XXIV. UN PLAN CARE A DAT GREȘ.....	143
XXV. URMĂRIREA OMULUI INVIZIBIL.....	148
XXVI. ASASINAREA DOMNULUI WICKSTEED.....	151
XXVII. ASEDIIUL CASEI LUI KEMP	156
XXVIII. URMĂRITORUL URMĂRIT	166
EPILOG	174

Reactualizare lingvistică: Andrei Sorin Dragoș

EDITURA REGIS
www.regiseditura.ro
editura.regis@yahoo.com
Tel: 0724.84.83.89 / 021.222.26.16

I. SOSIREA UNUI PERSONAJ STRANIU

Străinul își făcuse apariția cam pe la începutul lunii februarie, într-o zi geroasă, cu vânt șfichiuitor și cu ninsoare deasă – de altfel ultima din anul acela. De la gara din Bramblehurst o luase pe jos, tăind drumul peste câmp. Într-una din mâinile-i vârâte în mănuși groase purta un geamantan mic. Era înfofolit din cap până în picioare, iar marginea pleoștită a pălăriei de fetru moale îi ascundea în întregime fața, lăsând să i se vadă numai vârful lucios al nasului; zăpada i se adunase grămadă pe umeri și pe piept și-i împodobește geamantanul cu o creastă albă. Împleticindu-se, mai mult mort decât viu, dăduse buzna în sala hanului „La poștalionul cu cai” și-și azvârlise geamantanul pe jos. „În numele omeniei – strigase el – îndurați-vă și lăsați-mă să mă încălzesc! O cameră și un foc bun!” Se scuturase de zăpadă în mijlocul sălii, izbind cu picioarele în podea, și apoi o urmase pe doamna Hall în odaia de oaspeți, ca să se înțeleagă cu ea asupra prețului. Cei doi galbeni aruncați pe masă îl ajutaseră să intre în stăpânirea odăii, fără să lungască prea mult vorba.

...După ce-a aprins focul, doamna Hall l-a lăsat singur și s-a dus să-i pregătească prânzul cu propriile ei mâini. Un mușteriu rătăcit prin Iping în toiul iernii însemna o plească picată din cer! Și, pe lângă toate, omul nu părea deloc cărpănos; așa încât hangița era hotărâtă să arate că știe să prețuiască norocul care dăduse peste ea.

După câteva clipe, slănina sfârâia în tigaie, iar câteva cuvinte tari, alese cu dibăcie, o puseră în mișcare pe Millie, slujnica cea bolnăvicioasă. Încărcată cu farfurii, pahare și cu o față de masă, mrs. Hall s-a îndreptat spre odaia de oaspeți, ca să pună masa cu *éclat*¹ de zile mari.

1 În franceză în text: *éclat* — strălucire. (n. t.)

Dar când a dat cu ochii de mușteriu ei, a rămas locului, mirată la culme. În ciuda focului care duduia în cămin, călătorul nu-și dezbrăcase paltonul, ba nici măcar pălăria nu și-o scosese. Stătea cu fața la fereastră, contemplând zăpada care se așternea în curte. Nemișcat, ținându-și la spate mâinile înmănușate, părea furat de gânduri.

Băgând de seamă că stropii de zăpadă topită îi picurau de pe umeri drept pe covor, hangița l-a întrebat:

— Domnule, n-ați vrea să-mi dați pălăria și paltonul, ca să vi le usuc ca lumea, la bucătărie?

— Nu, a răspuns el, fără să se întoarcă.

Crezând că a înșelat-o auzul, mrs. Hall era cât pe ce să repete întrebarea.

Dar străinul și-a întors capul spre ea și a privit-o peste umăr.

— Prefer să rămân cu hainele pe mine, a rostit el răspicat.

Mrs. Hall a observat atunci că necunoscutul purta niște ochelari mari, albaștri, cu apărătoare și că mutra-i era ascunsă de niște favoriți stufoși, care se revărsau peste gulerul ridicat al paltonului.

— Bine, domnule. Cum doriți dumneavoastră. Îndată are să fie mai cald în cameră.

„Domnul” a rămas tăcut și i-a întors iarăși spatele.

Simțind că încercările ei de a lega o conversație dăduseră greș, stăpâna hanului a isprăvit în grabă așezatul mesei, cu mișcări scurte și repezite, și a șters-o din cameră. Întorcându-se puțin mai târziu, l-a găsit întocmai așa cum îl lăsase. Gârbovit, cu gulerul ridicat, sta nemișcat – parcă împietrise! Marginile pălăriei ude learcă, lăsate în jos, îi ascundeau urechile și toată fața.

Cu gesturi bătoase, femeia a așezat pe masă ouăle, slănină și i s-a adresat pe un ton răstit:

— Prânzul e servit, domnule.

— Mulțumesc! a replicat străinul, mai înainte ca ea să

fi isprăvit. Nu s-a urnit din loc până ce nu s-a închis ușa în urma ei. Dar o clipă mai târziu s-a răsucit pe călcăie și s-a apropiat de masă, cu o anumită grabă.

...Îndreptându-se spre bucătărie prin spatele localului, mrs. Hall auzi un fel de scrâșnet care se repeta la intervale regulate. Hârș, hârș, hârș... era hârșăitul unei linguri cu care cineva freca de zor muștarul într-un castron. „Of, ce ți-e și cu fata asta! izbucni ea. Poftim, mie mi-a ieșit cu totul din minte! Numai ea e-n stare să trăgănească atâta o treabă!” Se apucă să frece ea singură muștarul, fără să uite în același timp să-i tragă Milliei o săpuneală zdravănă, pentru încetineala ei exasperantă. „Am prăjit slănină și ouăle, am pus masa – ce mai vorbă, am făcut totul! – pe când dumneaei (halal ajutor!) a tot stat și a frecat muștarul!” Și doar aveau de-a face cu un client nou, care dorea, poate, să rămână mai multă vreme!

Umplu borcănașul cu muștar și, depunându-l solemn pe o tavă neagră cu margini aurite, îl purtă spre odaia de oaspeți.

Ciocăni în ușă și o deschise fără să mai aștepte răspuns.

...Cum a văzut-o intrând, străinul s-a aplecat iute, așa că doamna Hall n-a mai zărit decât ceva alb, care dispărea înapoia mesei. Omul părea să caute ceva ce-i scăpase pe jos. Hangița trânti borcanul cu muștar pe masă. Atunci băgă de seamă că domnul își dezbrăcase paltonul și pălăria și le întinsese pe un scaun în dreptul căminului. O pereche de ghețe ude prevestea că grătarul de fier din fața căminului avea să ruginească. Se îndreptă hotărâtă într-acolo.

— N-am știut, domnule, că... începu ea, dar se opri încurcată.

— Mulțumesc, făcu el sec, uitându-se mereu când la ea, când la ușă.

— Îndată or să fie complet uscate, domnule, îl asigură ea. Luă hainele și ieși. Din prag mai aruncă o privire spre capul acela înfășat în alb, străjuit de ochelarii

URBIO | We know books

întunecați... dar fața necunoscutului rămânea ascunsă în dosul șervetului. Închizând ușa, doamna Hall simți că i se zbârlește părul; pe față i se citea uimirea cea mai adâncă. „Niciodată nu mi-aș fi putut închipui așa ceva! murmură ea. Doamne ferește!” Se îndreptă în tăcere spre bucătărie; era atât de îngândurată, încât uită măcar s-o mai întrebe pe Millie cu ce-și pierde vremea.

Străinul trase cu urechea la zgomotul pașilor care se îndepărtau. Înainte de a lăsa șervetul din mână și de a-și continua dejunul, se uită plin de îngrijorare înspre fereastră. Apoi luă o îmbucătură, aruncă din nou o privire bănuitoare spre geam, mai luă o îmbucătură... În cele din urmă se ridică și, cu șervetul în mână, merse spre fereastră și trase jaluzelele până în dreptul perdeluțelor de muselină albă, care acopereau partea de jos a geamurilor. Camera se cufundă în penumbră. Ușurat, se întoarse la masă și-și reluă prânzul.

„Săracu' de el, o fi avut ceva, vreun accident, sau vreo operație, sau mai știu eu ce, își spunea doamna Hall. Să-mi vină rău, nu alta, când dădui cu ochii de grămada aia de bandaje!”

Înteți focul și luă un cuier, pe care atârână la uscat paltonul călătorului. „Și sticlele alea de pe ochi! Parcă-i o căpățână de scafandru, nu o mutră de om!” Îi agăță și fularul de un capăt al cuierului. „Și batista aia pe care și-o tot îndesa peste gură! Și vorbea prin ea!... Pesemne că-i lovit și la gură... asta o fi.”

Își aminti dintr-o dată de ceva și se întoarse iute:

— Pentru Dumnezeu! – exclamă ea, găsindu-și pricină ca să se descarce – n-ai mai isprăvit o dată cu cartofii ăia, Millie?

Când a revenit ca să strângă masa, mrs. Hall și-a întărit convingerea că străinul fusese rănit la gură sau desfigurat de presupusul accident; într-adevăr, deși ținea în mână o pipă aprinsă, el nu și-a îndepărtat fularul de mătase pe

care și-l înfășurase în jurul bărbiei, și n-a dus pipa la gură toată vremea cât a rămas ea în cameră. Și asta nu pentru c-ar fi fost distrat – doar îl văzuse ea cum se uita țintă la tutunul care ardea mocnit. Stătea într-un colț, cu spatele la fereastră. Acum, după ce mâncase pe săturate și băuse, acum, când simțea cum căldura i se împrăstie prin vine, „domnul” vorbea mai puțin repezit ca înainte. Focul, reflectându-se în sticlele ochelarilor enormi, le împrumuta o sclipire vie, roșiatică, pe care n-o avuseseră până atunci.

— Mi-am lăsat o parte din bagaj în gara Brainblehurst, îi spuse el. Ce trebuie făcut ca să-mi parvină?

Ascultând lămuririle doamnei Hall, își înclină politicoș capul bandajat, în semn că-i acordă toată atenția.

— Abia mâine! exclamă el. Nu există vreun mijloc mai rapid de expediere? Păru dezamăgit când ea și răspunse „nu”. Sunteți absolut sigură? Nu cumva merge vreun căruțaș într-acolo?

Pornită pe vorbă, doamna Hall îi răspunse la întrebări și îndată se avântă la taifas.

— Drumul pe câmp e plin de hârtoape, domnule. (Asta era răspunsul la întrebarea dacă s-ar putea găsi vreo căruță.) Și agățându-se de acest prilej, adăugă: S-a răsturnat o trăsură acolo, acu' un an și mai bine. S-a prăpădit un domn, cu vizitiu cu tot. Accidentele se întâmplă așa, pe negândite, nu, domnule?

Dar oaspetele nu se lăsa prea ușor tras de limbă.

— Cred că acuma aș putea să le pun la uscat, nu-i așa? întrebă ea pe un ton care nu admitea contra-zicere.

— Nu te atinge de pălărie! se răsti morocănosul musafir cu o voce înăbușită. Întorcându-se spre el, hangița văzu că și ridicase capul și o privea.

Mută de uimire, rămase o clipă pironită locului, holbându-se la el. Necunoscutul își acoperise partea de jos a feței cu o bucată de pânză albă – un șervet al lui – care-i ascundea cu totul gura și maxilarele; din această pricină,

LBDIS

II. PRIMELE IMPRESII ALE DOMNULUI TEDDY HENFREY

Pe la vreo patru se întunecase de-a binelea. Tocmai când doamna Hall își aduna curajul necesar ca să intre la mușteriu și să-l întrebe dacă dorește un ceai, sosi la han Teddy Henfrey, ceasornicarul.

— Pe legea mea, doamnă Hall, păcătoasă vreme pentru ăl de n-are încălțăminte zdravănă!

Într-adevăr, afară zăpada se așternea din belșug.

Hangița aprobă din cap. În clipa aceea observă că ceasornicarul avea la el geanta cu scule. „Ia stai, domnu' Teddy, dacă tot ești aici, te-aș ruga să vezi ce-i cu ceasornicu' ăl vechi din odaia de oaspeți. Merge bine, și bate orele de-l auzi prin toată casa, numa' că minutarul nu vrea cu nici un chip să se miște de la ora șase.”

Îl conduse spre odaia de oaspeți, bătu în ușă și intră.

Îl văzu pe străin înfundat în fotoliul din fața căminului. Părea că moțâie; capul bandajat îi alunecase pe umăr. Odaia era luminată doar de reflexele roșiatice ale flăcărilor. Cu puțin înaintea, mrs. Hall aprinsese lampa din sală hanului și era încă orbită din pricina luminii; în fața ochilor îi jucau pete roșii și totul în jur îi apărea învăluit în umbră, cu contururi nedeslușite. Totuși, o frântură de secundă i se păru că omul din fața ei avea o gură enormă, căscată, o gură monstruoasă, care-i înghițea toată jumătatea de jos a feței. Fieroașă vedenie: capul bandajat în alb, cu ochelarii aceia lugubri, sub care se căsca o gaură neagră, imensă... În aceeași clipă, însă, străinul tresări, se îndreptă în fotoliu și-și duse mâna la față. Hangița deschise larg ușa, pentru ca lumina să pătrundă în cameră. Acum putea să-l vadă mai bine: în locul șervetului își aplicase fularul peste obraz. Totul fusese doar o nălucire.

Doamna Hall începea să-și revină din spaima prin care trecuse.

— Dacă nu vă supărați, domnule, omul ăsta vrea să vadă ce-i cu ceasul.

— Ha? Să vadă ce-i cu ceasul? îngăimă ciudatul călător cu mâna la gură, privind buimăcit de jur împrejur; apoi, dezmeticindu-se de-a binelea, adăugă: Da, poftim.

Mrs. Hall ieși, ca să aducă o lampă. Străinul se ridică și-și întinse somnoros mădulele. Hangița se întoarse apoi cu lampa, iar mr. Teddy Henfrey, intrând în cameră, se găsi față în față cu acest straniu personaj înfășurat în bandaje. După cum mărturisea singur mai târziu, „rămăsese cu gura căscată”.

— Bună seara – i se adresă necunoscutul, privindu-l „ca pe un broscoi” – după cum se exprima domnul Henfrey, pe care-l dăduseră gata ochelarii cei întunecați.

— S... sper că n... nu vă stingheresc... se bălbâi domnul Henfrey.

— Cătuși de puțin, răspunse celălalt. Deși, după cât am înțeles – urmă el, întorcându-se spre doamna Hall – camera asta urmează să-mi aparțină mie, pentru propria mea folosință.

— Îmi spuneam, domnule – răspunse doamna Hall – că poate și dumneavoastră ați prefera ca ceasornicul...

— Desigur – îi tăie străinul vorba – sigur că da: dar în general îmi place să nu fiu stingherit. Se rezemă de cămin și-și duse mâinile la spate. Și pe urmă – adăugă el – când se va sfârși cu reparația ceasornicului, aș dori un ceai. Dar nu mai înainte de isprăvește dumnealui.

Doamna Hall voia tocmai să iasă din cameră – de astă dată nu mai încercase să lege o conversație, pentru că nu i-ar fi convenit să fie repezită de față cu domnul Henfrey – când călătorul o întrebă dacă a făcut ceva în chestiunea transportului bagajelor din Bramblehurst. Femeia îi răspunse că a vorbit cu poștașul și că le-ar putea aduce un cărăuș a doua zi.

— Ești convinsă că n-ar fi posibil să le capeți mai curând? insistă el.

Cu o răceală tăioasă în glas, doamna Hall declară că este convinsă de acest lucru.

— Aș dori să-ți aduc la cunoștință că mă ocup cu cercetări științifice, îi explică străinul. Nu ți-am spus asta de la început, pentru că eram prea înghețat și obosit.

— Adevărat, domnule? exclamă mrs. Hall, adânc impresionată.

— Mai trebuie să-ți spun că bagajul meu conține diferite aparate și instrumente...

— Lucruri foarte de folos, domnule, pricep.

— ...Și că, bineînțeles, sunt nerăbdător să-mi continui cercetările.

— Desigur, domnule.

— Motivul care m-a adus la Iping... – urmă el, căutându-și cuvintele – a fost... dorința de singurătate. Nu vreau să mă tulbure nimeni în munca mea. Și pentru că veni vorba de munca mea, țin să-ți mai spun că am suferit un accident...

„Am știut eu!” se bucură doamna Hall în sinea ei.

— ...Așa că trebuie să duc o viață mai retrasă. Uneori vederea mi-e atât de slăbită și mă dor ochii atât de rău, încât simt nevoia să mă încui în odaie și să stau ceasuri întregi pe întuneric. Asta nu întotdeauna, numai din când în când. Și nu acum, bineînțeles. Când am asemenea momente, cel mai mic zgomot, de pildă dacă-mi intră o persoană străină în cameră, înseamnă pentru mine o tortură... E necesar ca lucrul acesta să fie limpede pentru dumneata.

— Desigur, domnule, răspuse doamna Hall. Și dacă pot să-mi îngădui să vă întreb...

— Cred că asta e tot ce am avut de discutat, încheie străinul cu tonul acela calm și hotărât pe care-l folosea ori de câte ori găsea de cuviință.

Hangița își amână întrebarea și compasiunea pentru

un alt prilej. După ce femeia ieși din cameră, oaspetele rămase în picioare în fața focului, privind cum mr. Henfrey repara ceasul. Meșteșugarul lucra cu lampa alături. Razele de lumină cernute de abajurul verde cădeau pe mâinile lui și pe cadran, lăsând restul încăperii în penumbră. Când își ridică privirea, în fața ochilor îi jucau scânteii multicolore. Curios din fire, se apucă să demonteze întregul mecanism al ceasornicului – treabă cu totul inutilă – doar-doar ca să mai zăbovească pe acolo și poate, cine știe, să înnoade o convorbire cu ciudatul mușteriu. Dar străinul păstra o tăcere desăvârșită. Era atât de tăcut, încât mr. Henfrey simțea că-l calcă pe nervi. La un moment dat i se păru că e singur în cameră și ridică privirile încercând să străpungă perdeaua de pete verzui care i se așternuse peste ochi... dar acolo, învăluit în întunericul cenușiu, pândeau capul bandajat, cu lentilele acelea enorme întunecate, care-l priveau fix... Înghețat de frică, Henfrey rămase vreme de un minut cu ochii pironiți asupra chipului din umbră. Apoi își plecă din nou privirea peste ceasornicul desfăcut. Tare neplăcută situație! Ar fi trebuit să vorbească ceva. Ce-ar fi să-i comunice că vremea-i prea friguroasă pentru data la care se aflau?

Își înalță capul, ca și cum ar fi vrut să prindă curaj în vederea acestei introduceri.

— Vremea... începu el.

— De ce nu isprăvești și nu pleci o dată? izbucni arătarea aceea țepănă, în al cărei glas clocotea o furie cu greu înăbușită. N-ai altceva de făcut decât să fixezi minutarul pe axa lui. Ceea ce faci dumneata e curată înșelătorie!

— Îndată, îndată, domnule – într-un minut sunt gata. L-am examinat...

Și mr. Henfrey și-a terminat treaba și a plecat. Dar a plecat plin de indignare. „Ei, fir-ar să fie! – protestă el în gând, luptându-se cu nămeții – un om trebuie să mai demonteze din când în când un ceasornic, nu-i așa?”